

ἡ συναρμύσασα αὐτὰς ἤθελε νὰ συστηματοποιήσῃ αὐτάς. Πανταχοῦ περικλείεται ὑπὸ ζωγραφικῶν βράχων, χλοηφόρων λόφων, μεγαλοπρεπῶν σκιασμάτων, διαυγῶν ρεϊθρῶν, τερπνῶν χωρίων, τζαμίων, κρηνῶν, ξυλίνων οἰκιῶν ἀρχιτεκτονικῆς ἐπιπολαίου καὶ ἀλλοκότου, περιθριγγομένων ἐν ἐγκισσευομένοις φυτοῖς καὶ συστάσιν ἀνθῶν. Δὲν εὐρίσκει τις αὐτόθι νησιδίον, σπυλάδα, βαθὺν βυθόν· τὰ πολεμικὰ πλοῖα παραμείβουσι τὰς ὄχθας καὶ τὰς οἰκίας, ἐκκομίζοντα διὰ τῶν ἰστοκεραιῶν αὐτῶν τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων· ἕκαστον χωρίον ἔχει τὴν προκυμαίαν αὐτοῦ, ὅπου δύναται νὰ προσορμίζονται τὰ ὀγκωδέστερα πλοῖα. Ὁ πορθμὸς οὗτος, διαυλακίζομενος ἀπαύστως ὑπὸ μυρίων πλοίων, ἀκατίων, παντοίων λέμβων, παρέχει τὸ ἐμψυχότερον θέαμα· δίδει τῇ Κωνσταντινουπόλει ὄψιν ζωῆς, μακαριότητος καὶ εὐημερίας, ὅπερ τῇ εἶνε ὄλως ἰδιάζον καὶ ὅπερ καθιστᾷ τῇ ἀληθείᾳ ταύτῃ τὴν κατ' ἐξοχὴν *Πόλιν τῶν πόλεων*.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 23 Σεπτεμβρίου 1885.

ΛΕΩΝ ΟΛΙΒΙΕ

ΤΟ ΧΕΡΙ

Ὁραῖο εἶσαι, μέτωπο, ποῦ λάμπεις ἀπὸ ἀγνότη,
 Ροδακινένια μάγουλα ἔλο θροσιά καὶ νιότη,
 Στόμα ποῦ μέσ' ἔς τὴ ζάχαρι μᾶς δίνεις τὸ φαρμάκι,
 Λαχταριστὲ χιονόλαιμε, κυματιστὸ κορμάκι,
 Κ' ἔσεῖς, μαλλιά, ποῦ πιάνετε μὲ τὰ σγουρὰ πλεμμάτια,
 Κ' ἔσεῖς ποῦ σαίτευετε μέσ' ἔς τὴν καρδούλα, μάτια.

Ὁραῖα εἶσθε, ἀθάνατα! Μὰ τὸ δικό μου ἀστέρι
 Δὲν εἶσθ' ἔσεῖς, ὦ ἐμμορφιας, δὲν εἶσθε· εἶν' ἓνα χέρι!
 Χέρι ποῦ πότε ἢ προκοπὴ καὶ πότ' ἢ ἐλεημοσύνη
 Τῶχουν ἢ μιὰ γιὰ νὰ βοηθᾷ κ' ἢ ἄλλη γιὰ νὰ δίνη,
 Χέρι ἄσ' ἀμάγισσας ραβδί ποῦ δ,τι ἔγγιζῃ ἀνθίζει,
 Καὶ γιὰ νὰ κἀνῃ τὸ καλὸ, ἀκόμα ν' ἀσχημίζῃ.

Ὁ χέρι, τοῦ φτωχοῦ χαρὰ καὶ τοῦ σπιτιοῦ καμάρι,
 Ἀτίμητο, παρθενικὸ, κρυφὸ μαργαριτάρι,
 Μὴ φύγης ἀπὸ ἄνω μου, μὴ λείψῃς ἀπ' ἐμπρός μου,
 Κι' ἔδηγα τὸν ἀνήξερο μέσ' ἔς τὴ νυχτιὰ τοῦ κόσμου.
 Ἄστρο ἔς τοὺς μάγους ἔδειξε τὸ δρόμο τοῦ Μεσσία·
 Ὁ χέρι δεῖτε μου κ' ἔσθ' ποῦ εἶν' ἢ εὐτυχία!

(1 Δεκεμβρίου 1888)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ